

நான் கண்டெடுத்த பொன் மலரே

ரமணி சந்திரன்

ருடன் கண்டெடுத்த பொன்மலகே...

1

நரேந்திரன் கொதித்துப் போயிருந்தான். வீட்டுப் பெரியவர்கள் யார் முகத்தையும் அவனுக்குப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை! இரவு உணவை மறுத்துவிட்டு, சற்று முன்னர்தான் கொண்டு வந்து நிறுத்திய காரில் மீண்டும் ஏறினான். கார் சீறிப் பாய்ந்தது!

ஆனால், காரின் முழு ஏசியில் கூட, அவனது குடு கொஞ்சமும் தணிவதாக இல்லை. சுனாமியாகப் பொங்கிய சினத்தில், காருக்குள் அவனுக்கு மூச்சு முட்டியது.

ஏசியை நிறுத்திவிட்டு, காரின் ஜன்னல் கதவுகளைத் திறக்கும் பட்டனை அழுத்தினான். நாலு கதவுகளின் வழியாகவும் காரின் வேகத்துக்கு எதிராகப் பாய்ந்து வந்த கடல் காற்று, முகம், உடலெங்கும் பல்லாயிரம் ஊசிகளாகக் குத்தியது.

ஆனால், சல்லடைக் கண்ணாகத் துளைக்கப்பட்டிருந்த நெஞ்சின் வலிக்கு முன், இது எம்மாத்திரம்?

காரை அருகிலிருந்த 'கார் பார்க்கிங்' கில் நிறுத்திவிட்டு, இறங்கி கடலோரமாகச் சென்றான். இதமாக வருடிய மிதக் குளிர் காற்றும், அவனது இறுக்கத்தைத் தளர்விக்க முடியாமல் தோற்றது!

ஆனால், இந்தப் பெரியவர்கள் அவனைப் பற்றி என்னதான் எண்ணினார்கள்?

அவனது வாழ்வைக் கையில் எடுத்து, எந்த மாதிரிப் பந்தாட்டம் வேண்டுமானாலும் ஆடுவார்கள். அவன் எதிர்த்து ஒரு மூச்சுக்கூட விடாமல், அவர்கள் உதைத்த பக்கமெல்லாம் போய் விழுந்து கிடப்பான் என்றா?

அதற்கு அவர்கள் வேறு யாரையேனும் பார்க்க வேண்டும்! அந்த இந்திரேசனைப் போல, ஒரு சோப்ளாங்கியை முதலிலேயே தோந்தெடுக்க வேண்டும்!

நரேந்திரன் என்ன, நீலிமாவை மணக்க வேண்டும் என்று, எப்போதேனும் ஆசைப்பட்டானா? அவளைப் பார்த்தானா? பின்னால் அலைந்தானா? இந்தப் பெரியவர்கள் யாரிடமேனும் கேட்டானா?

எதற்காக, அவனைப் பிடித்துப் போட்டுப் பந்தாடினார்கள்!

பெரியவர்களாகப் பார்த்து, இருவருக்கும் நல்ல பொருத்தம், நிச்சயம் செய்யலாம் என்று இருக்கிறோம் என்று சொன்ன பிறகுதானே, அவளை அவன் சரியாகப் பார்த்ததே!

வெளேரென்ற நிறம்! அறியாத்தனம் நிறைந்த பெரிய கண்கள்! மொட்டுப் போலக் குவிந்த உதடுகள்! என்னவோ, அவனுக்காக காத்திருப்பன போன்ற தோற்றம்.

அதிலும் அந்த அறியாத்தனம் நிறைந்த கண்களே, அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இவளை, அவனது விருப்பத்துக்கு ஏற்ப மாற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகி விட, அவளோடான திருமணத்துக்குத் தலையாட்டினான்.

ஆனால் எவர் விருப்பத்துக்கும், நீலிமா மா

என் விரலுக்கு ரொம்ப அழகாக இருக்கும். இந்தர்கூட, அப்படித்தான் சொல்கிறார். என் விரலுக்கென்றே செய்த மாதிரி இருக்கிறது என்கிறார். அதை, நானே வைத்துக் கொள்ளலாமா? நீங்கள், திருப்பிக் கேட்க மாட்டீர்கள் என்றுதான், இந்தரும் சொன்னார்... ப்ளீஸ், நரேன்!" என்று பட்டாம்பூச்சியைப் போல, இமைகளைக் கொட்டிக் கொட்டி... கூடவே மூச்சுக்கோர் 'இந்தர்' போட்டு, அவளால் எப்படிக் கேட்க முடியும்?

அதே சள்ளமற்ற, குழந்தைப் பார்வை!

அல்லது, அது போலத் தோன்றும்படியாகப் பயின்ற பார்வையா? அவனுக்குத்தான் கண்டு பிடிக்கத் தோன்ற வில்லையா? பெரிதாகக் கெட்டிக்காரத்தனமாகத் தொழில் செய்வதாகப் பெருமை வேறு பட்டுக் கொள்வானே!

பெண்களை அறிவது, முழுக்க முழுக்க வேறோ?

அவளையும் அழைத்துப் போய் வாங்கிய மோதிரத்தின் விலை வேறு நினைவில் வந்து உறுத்தியது.

அடுத்தவன் போட்ட நிச்சயதார்த்த மோதிரத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் வைத்துக் கொள் என்று, அந்த இந்திரேசனும் தான், சொந்த மனைவியிடம் எப்படிச் சொன்னான்?

அவனுக்கும் அப்படித்தானா? மோதிரத்தின் மதிப்பு தான் முக்கியமா?

ஏற்றுமதி விரிவாக்கத்துக்காக, வெளிநாட்டில் சில விற்பனை மையங்களோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்த, அவன் கிளம்பியபோது கண்ணீருடன் விடை கொடுத்த

பெண்! நாற்பது நாட்களில் திரும்பி வரும்போது, அடுத்தவன் மனைவியாக நிற்க... எப்படி முடிந்தது!

அப்படி தின்றாள் என்பது, சத்தியமான உண்மை!

அதே போன்ற சத்தியமான உண்மைதான், அவனுக்கும், நீலிமாவுக்கும் நடந்த நிச்சயதார்த்தமும்.

மூன்று தலைமுறையைச் சேர்ந்த பல தொழிற் குடும்பங்கள் மொத்தமும் கூடியிருந்து நடத்திய நிச்சய தார்த்தம்!

ம

எதிர் எதிராகத் தனித் தனியே தொழில் நடத்தி, எதிரிகளாகவும் மாறக் கூடிய வாய்ப்பு மறைந்து போவதோடு, ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்வதால், இருவரின் தொழில்களும் ஒகோ என்று வளர்ச்சி பெறும் அல்லவா?

எல்லாம் சரிதான். அவனும், அதைத் தப்பாகக் கருதியது இல்லை.

அடிக்கடிப் பார்த்துப் பழகியவர்கள். சொந்த வாழ்வினும், யாரோடும் அனுசரித்துப் போவது கடினமாக இருப்பதற்கின்றிக் கிட்டத்தட்ட ஒரே விதமான வாழ்க்கை முறை!

இதென்ன... என்று ஆணோ, பெண்ணோ பழக்கமற்ற எதற்கும் முகம் சுளிக்கத் தேவையிராது! அக்கம் பக்கத்திலேயே பெரிய பெரிய வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டு, எல்லோரும் அவர்களுக்குத் தெரிந்த வகையில், சந்தோஷமாகவே இருந்தார்கள்!

அவனுடைய தமக்கை ரூபமதி கூட அப்படித்தான். அவர்கள் இருவரையும் போலவே, அவனுக்கும் இருபிள்ளைகள். இப்போது துறுதுறுவென்று இருக்கும் அவர்கள் வளர்ந்தபின் எப்படி இருப்பார்களோ?

இவர்களுள், நரேந்திரன், சற்று வேறு விதமாகச் சிந்திப்பான். தனக்குப் பொருத்தமாக, நீலிமாவை மாற்றி விடலாம் என்கிற நம்பிக்கையாலேயே, அவளை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று!

ஆனால்... வெளிநாடு சென்றதும், தினமும் நடந்த உரையாடல், மெல்லக் குறைந்து, அடியோடு நின்றும் போயிற்று!

அதை, அவன் பெரிதாக எண்ணவில்லை. அவனே ஒரே அலைச்சலில் இருந்ததால், நின்று, நிதானமாய் வருங்கால மனைவியிடம் பேசுவதற்கு, அவனாலும் இயலவில்லை!

எண்ணிச் சென்றதைவிட, மேலே பத்து நாட்களை, மேலை நாடுகளில் வேலையிலேயே கழித்துவிட்டு, வெற்றியோடு ஓடி வந்தால், விமான நிலையத்திலேயே, அவனுக்கு விவரம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

தாங்க மாட்டாமல், ஏன், ஏன் என்று நீலிமாவிடம் ஓடினான்.

"அப்பாவும், தாத்தாவும், கூடவே உங்கள் தாத்தாவும் இதுதான் நல்லது என்றார்கள். அதனால்தான்! முன்னே கூட, இவர்கள் எல்லோரும்தானே நமக்கு நிச்சயம் செய்தார்கள்?" என்றதிலேயே, இந்திரேசனோடான அவளது திருமணம் ந

திகைத்துப் போய் "நானா? நான் எப்போது, நீலி மாவை மணக்க மறுத்தேன்?" என்று வினவினான் சின்னவன்.

"தம்பி நீ முதலில் என்ன தொழில் தொடங்கினாய்? மிக்கிக்காக சின்ன மோட்டார் மட்டும் தானே? நீலிமா வீட்டில், மிக்கி, ஜார்களைச் செய்தார்கள். இரண்டும், ஒன்றோடு ஒன்றாக ஒத்து வளரும் என்று, உங்கள் ஜோடியை முடிவு செய்தோம். ஆனால், நீ என்ன செய்தாய்? எங்கேயோ ஒரு சினேகிதனுக்கு உதவியோடு, உனக்கும் லாபம் பார்ப்பதாகச் சொல்லி சைஸ் வாரிக்கு மோட்டார் செய்து, அதை நேராகவே விற்பதற்கு, வெளி நாட்டில் விற்பனை மையங்களும் ஏற்பாடு செய்து விட்டு வந்து நிற்கிறாய்! இதுவும் மிக்கியும் இணைந்து நிற்க முடியுமா? இப்போது மிக்கி 'பாடி' செய்கிற இந்திரேசன் என்றால், இரண்டும் பொருந்திப் போகும்! என்ன, அவளும் என் அண்ணன் பெண் வயிற்றுப் பேத்திதானே? நல்லபடியாக வாழட்டும் என்று, இந்த ஏற்பாடு செய்தோம்.

"இப்போது உன்னையும் நாங்கள் சும்மா விட்டு விடவில்லை. உன் சுதாராணி அத்தையுடைய பெண் சுனிலா இல்லை, அவளை உனக்காகப் பேசி முடித்து விட்டோம். சுதா குடும்பமும் தொழிற்சாலை மோட்டார்கள் பொருத்துகிற தொழில்தான். வயதும், நல்ல பொருத்தம்! வாரக் கடைசியில் நல்ல நாள் இருக்கிறது. அன்றே மோதிரம் போட்டு நிச்சய விழாவை நடத்தி விடலாம்! நிச்சய விழாவையே, பத்திரிகையில் போட்டுப் பிரமாதமாகச் செய்யலாம் என்று, அவர்கள் வீட்

டாருக்கு ஓர் ஐடியா!" என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்னார் தாத்தா!

தாத்தாவுக்கு வயதாகி விட்டதால், உணர்ச்சி மழுங்கி விட்டதோ என்று, நரேந்திரனுக்கு சந்தேகம் வந்தது.

எனவே, கேள்வியாகத் தந்தையைப் பார்த்தான்.

அவருக்கு எப்ப புரிந்ததோ? "நீலிமா அளவு, சுனிலா நிறம் இல்லைதான். ஆனால், நம் அழகு நிலையங்கள்தான், பெண்களை மின்னல் போலப் பளிச்சிட வைத்து விடுகின்றனவே! அத்தோடு, மூக்கு முழி எல்லாம் சுனிலாவுக்குத்தான் அதிக அழகாக இருப்பதாக, உன் அக்காவும், அம்மாவும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். எனவே, இதுவும் நல்லதற்குத்தான் என்று வைத்துக் கொள், நரேந்தர்!" என்றார் அவர்.

இவர்களுக்கு எல்லாம், மனதைப் பற்றிய எண்ணமே இ

னொன்று வாங்க வேண்டுமே!" என்றான் வருத்தமாக.

இதுவாவது, இவர்களுக்குப் புரியுமா?

புரிந்தது. ஆனால் வேறு விதமாகப் பதில் வந்தது.

"மூன்று லட்சம் என்றதும், நீலிக் குட்டிக்கு அந்த மோதிரம் பிடித்துப் போய் விட்டது போல!" என்று செல்லமாகச் சொல்லி சிரித்துக் கொண்டார் தாத்தா. "போகட்டும்பா. அடுத்த மோதிரத்துக்கு வேணுமானால், நான் பணம் தருகிறேன். இரண்டாம் தடவையாக, நீ செலவு பண்ண வேண்டாம்."

கசந்து போயிற்று அவனுக்கு!

சற்று நேரத்திலேயே அந்த சுனிலா போன் செய்தாள்.

வரப்போகும் அவர்களது திருமணத்தைக் கொண்டாட, ஓபராய்க்கு டின்னர் சாப்பிடப் போகலாம் என்று கூப்பிட்டாள்.

வரப்போகும் திருமணம்!

சுனிலாவும் முடிவே செய்து விட்டாள்!

இரண்டு மாதங்களாக, இன்னொருத்தியை மணப்பதாக இருந்ததே, மனதை அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டிருப்பானோ என்ற கவலை... சிறு கலக்கம் கூடக் கிடையாது!

அவன் மனதில், தனக்கு இடம் இல்லாவிட்டால்... என்று அதையேனும் யோசிக்க வேண்டாமா?

அதற்கான அவகாசம் கொடாமல் அவனாகத் தொடர்பு கொள்ளும் உரிமை தராமல், எங்கே போவது என்று கூட அவளே முடிவு செய்து, சொல்கிறாள்!

ஆனால் சுதாராணி அதையுடைய மகள், இந்த சுனிலா!

சில சமயங்களில், அவனுடைய தாய் நடத்தும் 'லிட்டிஸ் பார்ட்டி'யில் கலந்து கொள்வதற்காக, சுதா அதை அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தது, உண்டு. மாடியில், அம்மாவின் பார்ட்டி ஹாலுக்கு அவள் சென்று, கதவை மூடிய பிறகும், அவளது உடம்பில் அடித்திருக்கும் 'பெர்ஃப்ரூம் வாசனை மறைய, மேலும் அரை மணி நேரமாவது, ஆகும்!

விலை உ

ஆனால், சுனிலா இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் ஆயிற்றே!

தொழில் முக்கியம். எனவே, அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வெளியே செல்வதை, மறுநாள் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றாள்.

அந்த மறுநாளும், அவனுக்கு வசதிப்படுமா என்று, ஒப்புக்குக் கேட்கக்கூட சுனிலாவுக்குத் தோன்றவில்லை!

அவனை என்ன, வெறும் தலையாட்டி பொம்மை என்று எண்ணினாளா? அதுவும், வெறும் தலையாட்டி பொம்மை இல்லை! சம்பாதித்துப் போடும் அடிமை பொம்மை!

ஆனால், தந்தையும் தாத்தாவுமே அவனுக்கு மனம் என்று ஒன்று உண்டு என்று எண்ணாதபோது, கூம்மாப் பார்ட்டிகளிலும் விழாக்களிலும் மட்டுமாகப் பார்த்து, வெறுமனே 'ஹாய், பை' சொல்லும் ஒருத்திக்கு, அந்த அக்கறை இருக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பது, சற்று அதிகப் படிதான்!

சற்று யோசித்துவிட்டு, பெற்றவளிடம் பேச, நேரந்திரன் முடிவு செய்தான்.

ஆனால், அன்னையோடு கூட, அந்த வீடுகளில், அப்படி ஒன்றும் இலகுவாகப் பேசிவிட முடியாது. அவளுக்கும் ஆயிரம் வேலைகள் இருக்கும்!

ஜிம், கிட்டீஸ் பார்ட்டி, சீட்டுக் கச்சேரி, கலை நிகழ்ச்சிகள், பிறப்பு, சாவுகள் அவை தொடர்பான பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் இவைகளுக்குத் தயாராவது, இன்னும் முக்கியமாக அழகு நிலையங்கள்!

இத்தனைக்கும் இடையில் அவளுக்கு நேரம் இருந்தால் மட்டுமே, குடும்பத்தினர் சரோஜினியைப் பார்க்க முடியும்!

ஆனால், இப்போது அதையெல்லாம் விசாரித்து, நேரம் காலம் பார்த்துக் காத்துக் கொண்டு இருக்க முடியாது என்று, நேரந்திரன் நேராக, வீட்டில் சரோஜினி இருக்குமிடம் நோக்கிச் சென்றான்.

அவளது பகுதியின் பார்ட்டி ஹாலைத் திறக்கும் போதே, கும்மென்று இனிமையாக லாவண்டர் மணம் வீசியது. அவனுடைய தாயாரிடம் அது, ஒன்று! முகம் களிக்கவோ, மூச்சு முட்டவோ வைக்கும்படியாக எதுவும் இராது!

இதமான வாசனையை நுக

ஹாய் நரேன் டார்லிங், நீ எங்கே, இங்கே? நேரமாகிறது? வரட்டுமா, கண்ணா?" என்று பேசியவாறே, வெளி வாயிலை நோக்கி நடந்தாள்.

நடையில் ஒரு வினாடித் தயக்கம் கூட இல்லை!

வெளிநாடு போய் வந்த மகன், என்ன சொல்ல வந்தானோ, என்னவோ என்று அது பற்றிய யோசனை கூட முகத்தில் தெரியவில்லை!

பாதி வழியை மறைப்பது போலக் கூட நடந்தபடி "உங்களிடம் முக்கியமாகப் பேச வேண்டும், அம்மா!" என்றான் மைந்தன் அடிக்குரலில்.

நல்லவேளையாக, சரோஜினியின் கைப்பையோடு எடுபிடி, மாலி லிஃப்டுக்குள் சென்று விட்டாள். இல்லாவிட்டால், அவள் பார்க்கக் கெஞ்ச நேர்ந்திருக்கும்!

கையைத் தூக்கி, மகன் கன்னத்தில் தட்டினான் சரோஜினி "பேசலாமே! இப்போது நேரமில்லை. இரவிலும்... ஊகும், முடியாது. அரங்கேற்றம் முடிந்து, பார்ட்டி இருக்கிறது. காலையில், நீச்சல் முடிந்து வந்ததும், காலை உணவின்போது பேசுவோம். பைடாக் கண்ணா!" என்றவாறே, அவள் லிஃப்டுக்குள் சென்று கதவை மூடிக்கொள்ள, மகன் தனியே வெளியே நின்றான்!

மூச்சில் அனல் பறந்தது, அவனுக்கு!

பெற்ற மகனின் பிரச்சினையை விட, ஏதோ ஓர் அரங்கேற்றமும், அடுத்துத் தொடரும் பார்ட்டியும்தான் முக்கியமா?

அல்லது, அவன்தான் என்ன பத்து வயதுச் சிறுவனா, சின்னச் சின்னப் பிரச்சினைக்கெல்லாம் அன்னைமிடம் போய் நிற்பதற்கு?

தமக்கையிடம் போகலாமா என்று ஒரு தரம் யோசித்து விட்டு, அந்த எண்ணத்தை உடனே கைவிட்டான்.

ரூபா மட்டும் என்ன செய்துவிடப் போகிறாள்?

இப்போதே, இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் தனித்தனி செவிலிகளை அமர்த்தி, அவர்கள் பொறுப்பில் மக்களை விட்டாயிற்று! கூடவே அவளுக்கும் இந்த அரங்கேற்றத்துக்கு அழைப்பு வந்திருக்கும்! இதுதான் முக்கியமாகவும் இருந்திருக்கும்!

முன்தினம், வழக்கத்துக்கு மாறாக, முன் அனுமதி இன்றியே, மகன் தன்னைத் தேடி வந்தது, அவளுக்குச் சற்று உறுத்தலாகவே இருந்தது.

கல்லூரிக் காலத்திலிருந்தே நரேன் சற்று வேறு மாதிரிதான். தொழிலை வெற்றிகரமாகவே நடத்திய போதும், வீட்டுப் பெரியவர்களைக்கூட, உள்ளே புகுந்து பார்க்க விட்டதில்லை.

“நஷ்டம் வந்தால், ஏன் என்று கேளுங்கள்! லாபம் காட்டும்போது, ஒரு தப்புத் தண்டா இல்லாமல் நடத்தும்போது, அதற்குள்ளே யார் மூக்கை நுழைப்பது? நீங்கள் உங்கள் தொழில் வேலைகளை மட்டும் பாருங்கள், தாத்தா! அதிலே நஷ்டம் வந்தால், பழைய காலம் போல, ஒழியட்டும் என்று வானப் பிரஸ்தத்துக்கு அனுப்பிவிடப் போகிறார்கள் ஜாக்கிரதை!” என்பான்.

“ஒழியட்டும் என்று இல்லையடா, அந்தக் காலப் பெரியவர்கள், காட்டுக்குத் தவம் செய்யப் போனார்கள்” என்று சொன்னால் ஒத்துக் கொள்ளவே மாட்டான்.

“எல்லாம் கதை! அந்தக் காலத்தில் காட்டில் என்ன வசதி? ஒன்று, விலங்குகள் அடித்துத் தின்னும். அல்லது காட்டுத் தீயில் மாட்டிச் சாவார்கள். படித்துப் பாருங்கள். அப்பா! மகாபாரதத்தில் கடைசியில், திருதராஷ்டிரன், காந்தாரி, குந்தி எல்லோரும் எப்படிச் செத்தார்கள் என்று, ஒழுங்காகப் படித்துப் பாருங்கள். பேரனுக்குப் பட்டம் கட்டிவிட்டுப் பாண்டவர்களும், காட்டுக்குச் சாகத்தானே, போனார்கள்? இப்படியெல்லாம் துரத்திச் சாகடித்து விட்டு, என்னமோ அந்தக் காலத்தில் வயதானவர்களைப்

போற்றிப் பாதுகாத்த மாதிரியும், இப்போது பாசமே இல்லாமல் முதியோர் இல்லத்துக்கு விரட்டுகிற மாதிரியும், என்ன மாதிரிக் கதை விடுகிறார்கள்! ரொம்பவும் அநியாயம்!” என்று ஒரே பிடியிலேயே நிற்பான்!

பதில் சொல்லத் தெரியாமல், முழிப்பது, வீட்டுப் பெரியவர்களாகத்தான் இருக்கும்! இப்போது, பையனிடம் என்ன மாதிரி, முழிக்க நேருமோ?

யோசனையோடு சரோஜினி சாப்பாட்டு அறைக்குள் செல்லும்போதே, மகனும் வந்து விட்டான்.

“இடுப்பில் அதிகச் சதை இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், கன்னத்தில் இருந்த கதுப்பையும் காணாமே! அங்கே கால்கிலோ அரிசி போட்டு வைக்கலாம்போல, ஒட்டி அல்லவா கிடக்கிறது?” என்றான் மகனும் விடாமல்.

“ஏய், என்னடா ஒரேடியாக என்னை வாருகிறாய்? சொல்ல வந்ததைச் சீக்கிரம் சொல்லு. காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு, நான் மகளிர் மண்டலிக்குப் போக வேண்டும். அங்கே ஒரு கட்டாயக் கல்யாண வழக்கு வருகிறது” என்றாள் அன்னை.

நல்ல வாய்ப்பு! மகன் விடுவானா?

“கட்டாயக் கல்யாண வழக்குக்கு, அங்கே வரை போவானேன், அம்மா? நம் வீட்டிலேயேதான், அப்படி ஒன்றைச் செய்வதாக ஏற்பாடு நடக்கிறதே!”

பையன் எங்கே வருகிறான் என்று, சரோஜினிக்குப் புரிந்து போயிற்று.

ஆனால், அவனது மறுப்பு அவளுக்குப் புரியவும் இல்லை.

இதைவிடப் பொருத்தமான பெண் எங்கே கிடைப்பாள்?

மகன், இதற்கு ஒரு கேள்வியாலேயே பதில் சொன்னான். “இந்த சுனிலாவைவிட அதிகத் தொழில் பொருத்தமாக இன்னொருத்தி கிடைத்தால், அப்போதும் மாற்று வீர்களா, அம்மா?”

“அப்படிக்கிடைக்காது, கண்ணா. அவள் கிடைத்ததே அதிர்ஷ்டம் என்கிறார் அப்பா. வெளிநாட்டு விற்பனை

எல்லாம், நீ தனி ஆளாகப் பார்ப்பதைவிட, இனிப் பிரம்மாதமாக நடக்குமாம். நீலிமாவுக்கு இந்திரேசனும், ரொம்பப் பொருத்தம். உனக்கும் வசதியாக, இந்தக் குடும்பத்திலும் பெண் தயாராக...”

“நல்லவேளை, தயாராக இல்லை!” என்று கிண்டல் போலத் தன் மறுப்பைக் காட்டினான் நரேந்திரன்.

இலகுவாகவே எடுத்து “உதை விழும்!” என்று செல்லமாக வைதாள் அன்னை!

“மாலையில் மோதிரம் வாங்கப் போவதாக, சுனிலா சொன்னாள். அப்படியே ஹோட்டலுக்குப் போகிறீர்களாமே! சந்தோஷமாகப் போய் வாருங்கள்... அடடா, நேரமாகி விட்டதே!” என்று டிஷ்யுவால் கையைத் துடைத்தபடியே எழுந்து “மாலீ ஏய் மாலீ என் கைப் பையில்...” என்று தன் எடுபிடிக்கு உத்தரவிட்டபடியே சென்ற தாயை வெறித்துப் பார்த்தான் பிள்ளை!

மோதிரம்! அதன் பிறகு ஹோட்டலாம்! யார் நேரத்தை யார் திட்டமிடுவது?

அன்று மாலை மோதிரம் வாங்குவதற்காக, முன்னதாகப் பார்லருக்குப் போய்த் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்த சுனிலாவால், நரேந்திரனோடு தொடர்பு கொள்ளவே முடியவில்லை.

அவளால் மட்டுமல்ல, அவனுடைய பெற்றோர், உற்றார், யாராலும்!

2

அவனது கொதிப்பும், கோபமும் ஓரளவு அடங்குவதற்கு, மூன்று நாட்களுக்கு மேலேயே ஆகிவிட்டது.

ஊருக்கும் உறவுக்கும் போக்குக் காட்டுவதற்காக, அங்கும் இங்குமாக அலைந்து திரிந்துவிட்டு, அவன் சென்னையை அடைந்தபோது, கிட்டத்தட்ட அமைதி அடைந்திருந்தான் என்றே சொல்லலாம்!

ஆனால், இங்கே வந்து, வீட்டைத் திறந்து, உள்ளே சென்றதும் மறுபடியும் கோபம் கொதித்துக் கொண்டு கிளம்பத்தான் செய்தது.

இந்த வீட்டை அவன் எதற்காக வாங்கினான்? வீடு என்பதை விட, சிறு இரட்டைப் படுக்கையறை ப்ளாட் என்றால் பொருத்தமாக இருக்கும். இதையும் இந்தச் சின்ன காரையும் ஏகப்பட்ட கற்பனைகளோடு வாங்கியது நினைவு வந்து, இன்னமும் எரிச்சலை அதிகரிக்கத்தான் செய்தது.

ஆனால் அவன் ஒன்றும் தோற்று அடங்கி விடவில்லை. கோலுக்கு ஆடும் குரங்காய், யார் விருப்பத்துக்கும் ஆடவுமில்லை! உரிய பதிலடி கொடுத்து விட்டுத்தான் வந்திருக்கிறான்.

அப்படிப் பார்த்தால், ஜெயித்தவன் அவனே!

இன்னமும் குமுறிக் கொண்டிருந்தால், அவன் எப்படி வென்றவன் ஆவான்?

யார் குறுக்கீடும் இல்லாமல் நடத்த வேண்டும் என்று, அவன் தனியாகத் தொடங்கிய தொழில் இருக்கிறது. கார், வீடு எல்லாம் இருக்கின்றன. அப்புறம் என்ன?

எதற்காக இப்படி ஒரு முயற்சி செய்தான் என்று எண்ணிப் பார்க்கையில், அவனும் தோற்றவன்தானே. ஆனால், இதையே, காலம் கடக்குமுன் தப்பித்ததாகவும் கொள்ளலாமே!

அந்த வகையில் பார்த்தால், வெற்றியடைந்தவன் அவன் மட்டுமேதான்!

உள்ளே புகையும் ஏமாற்றமும், அவமானமும் வலுவிற்கும்போது இந்த வெற்றியை அவன் முழுமையாக உணர முடியும். உணர்வான்.

காலப் போக்கில் அது நடக்கும்வரை, பொறுமையாகக் காத்திருக்க வேண்டும்!

சீக்கிரமே தன்னைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியாக, நடந்தே சென்று கடற்கரையில் வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தான்.

மாலை மயங்கி, இருள் பரவப் பரவ, இதயத்தைச் சுற்றி உள்ள இறுக்கங்கள் மெல்லக் குறைந்து, பளு குறைந்தாற்போல ஆகத் தொடங்கியது. பொதுவாகக் கடல் காற்றுக்கு அந்தத் தன்மை உண்டு என்றாலும்,

சென்னைக் கடற்கரைக்கு, அது ஒரு சிறப்பு என்று அவனுக்குத் தோன்றும்!

பழைய திட்டங்களின் நினைவில், முதலில் வருத்தமாகவே இருந்த போதும், மெல்ல மெல்ல மனது, அடுத்துச் செய்ய வேண்டியவன பற்றி யோசிக்கலாயிற்று.

இப்போதைக்கு, மனோவை, வெளிநாட்டு வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டும். இங்கே இவன் பொறுப்பாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வளவு தூரம் வந்து, யாரும் வெளிப்படையாக அவனைத் தேடப் போவது இல்லை. அவனது எச்சரிக்கைக்குப் பிறகு, அப்படித் தேடி வரத் தைரியம் இருக்காது. ஆனால் அவர்களைப் பற்றிய அவனது அபிப்பிராயம் சரி என்றால், இப்போதைக்கு எதுவுமே நடக்காத மாதிரியே காட்டிக் கொள்வார்கள்.

ஆனால், முன்னெப்போல, அவனுக்கு ஓர் அபிப்பிராயமே! கிடையாது என்பது போல் நடத்த மாட்டார்கள்! அந்த அளவுக்குப் பாடம் கற்றுக் கொடுத்தாகி விட்டது என்று சிறு கர்வத்துடனேயே நினைத்தாலும், உள்ளூர எரிந்த நெருப்பு அணைய மறுத்தது.

‘வெந்து தணிந்தது காடு’ என்ற பாரதியாரின் வரிகளைப் போல, அங்குள்ள உறவு எல்லாமே அழிந்து விடுமா? அவனது சீற்றம், அது வரை தீராதோ?

வழியில், ஒரு சிறு ஹோட்டலில் இரவு உணவை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

அதிகம் நடந்ததாலோ, என்னவோ நல்ல வேளையாகப் பசித்தது.

நடையின் பயனாகத் தூக்கமும் வந்தது.

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, அன்று ஒன்பது மணிக்கே, அவன் படுத்ததோடு அல்லாமல், அயர்ந்து தூங்கியும் விட்டான்.

ஆனால், இரவு முழுவதும் அமைதியாகத் தூங்கவும், ஒருவருக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் அல்லவா?

சுமார் பத்தரை மணிக்கு, அவனது ப்ளாட்டின் அழைப்பு மணி, ஒரு தரம் ஒலித்தது.

என்னதான் அயர்ந்து உறங்கினாலும், அவன் தன்னை மறந்து தூங்குவது கிடையாது.

இந்த முறை இரண்டு மூன்று தரம் தொடர்ந்து, ஓர் அழுத்தத்துடன் விடாமல் அழுத்தினார்கள்.

“நன்றாகத் தூங்குகிறவனை எழுப்பினாயே என்று கோபப்பட்டால், உள்ளதும் கெட்டு விடாதா? வாடி போய்விடலாம்.”

“என்னை ‘டீ’ப் போட்டு பேசாதே எனவில்லை? ஆனால், போகக் கூடாது என்ன கோபப்பட்டாலும், எழுப்பித்தாண்டா, ஆக வேண்டும்! ஆனாலும், இப்படி ஒரு தூங்குமூஞ்சிக் கும்பகாணன், இந்த உலகத்திலேயே இருக்க மாட்டான்! சை! இந்த அழைப்பு மணியை அழுத்திய கை, வலித்து விடும்போல!” என்று மறுபடியும், மறுபடியும் மணி அழுத்தப்பட்டது.

ஊகும், நிச்சயமாக, இது கனவல்ல! ஆனால், என்ன அநியாயம்!

பல்வேறு மன அழுத்தங்களால், ஒரு மனிதன் சுமார் மூன்று நாட்களாகச் சரியாகத் தூங்கவில்லை. காலமும், கடல் காற்றும் செய்த மாயமாய், இன்றுதான் அமைதியாக உறங்க முடிந்திருக்கிறது! அதற்கும் இடை யூறா?

அவன் எரிச்சலுடன் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தால், அங்கே ஒரு பெண் நின்றாள் இளம்பெண்!

ஆனாலும், இந்தப் பெண்கள் எவ்வளவு கேவலத்துக்குத்தான் இறங்குவார்கள்?

வெறுப்பும் ஏளனமுமாக அவனது பார்வையில் “ஏ... கிருபா...” என்று அவள் சட்டெனப் பின்னடைய, “என்னடி...” என்று ஒரு பையனும் வந்து சேர்ந்தான்.

‘வாடி போய்விடலாம்’ என்றவனா?

இது, புதுவித உத்தியா?

நுணை வந்துவிட்ட தைரியத்தில் அந்தப் பெண் பேசத் தொடங்கினால் “தூ... தூங்கி விட்டீர்களா? சாரி? சார், எழுப்பியதற்கு மன்னியுங்கள்...”

“எழுப்பியதற்கு மன்னிப்புக் கேட்பதற்காகத்தான் எழுப்பினீர்களா? பிரமாதம்!” என்றான் அவன் ஏளனமாக “சரி, மன்னித்து விட்டேன். போங்கள்!” என்று கதவைச் சாத்தப் போனான்.

“ஐயோ, இல்லை ச

அலுப்புடன் அவன் கேட்க, சட்டென முகம் சிவந்தான் அவன்.

“சீக்கிரம் சொல்லேன்! அவர் பாவம், சும்மாவே தூங்கிக் கொண்டிருந்தவரை எழுப்பி நிறுத்தியிருக்கிறோம்! இன்னும் நேரம் ஆக்காதேயேன்!” என்று கூட வந்த பையன் கண்டித்தான்.

ஆனால், “அப்படி யோசிக்கிறவன், நீயே சொல்வது தானே?” என்று அவன் எரிந்து விழவும், தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, வெற்றிகரமாகப் பின் வாங்கினான்.

“யாராவது ஒருவர், சற்று சீக்கிரமாகச் சொல்லுகிறீர்களா? இது இரவு. நான் தூங்க வேண்டும்!” என்றான் நேரந்திரன் சற்று கடினமான குரலில்.

பையனை முறைத்துவிட்டு “கீ... கீழே ஒரு தப்பு நேர்ந்து விட்டது, சார். அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்க வந்தோம். அத்தோடு...” என்றவனை இடைமறித்து.

“உத்தி வித்தியாசமாக இருக்கிறது” என்றான் நேரந்திரன் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

புரியாமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துவிட்டு “சும்மா வெறும் மன்னிப்புக் கேட்க மட்டும் அல்ல சார். பழுது பார்க்கிற செலவிற்கு பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். முழுச் செலவுக்கும் இது போதாது என்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், இவன் அதிசயமாகச் செஸ் போட்டியில் வெற்றி பெற்றதற்குப் பார்ட்டி தர வேண்டும் என்று பத்து சினேகிதர்களைக் கூட்டி வந்ததில், கோக், கேக், பீட்சா, பார்க்கர்...” என்று அடுக்கியவனைக் குறுக்கிட்டான் பையன்.

“ஏய், அவரை போரடிக்காமல் விஷயத்துக்கு வா! இவன் எப்போதும் இப்படித்தான் சார், சொல்ல வேண்டிய விஷயத்தை விட்டுவிட்டு, ஊரெல்லாம் சுற்றுவான். அதனால்தான் மதிப்பெண் குறைவது என்று அப்பா கூடச்...” என்றவனை முடிக்க விடாமல், இப்போது அந்தப் பெண் குறுக்கிட்டாள்.

“ஆமாம்! என்னை ஊரெல்லாம் சுற்றுவதாகச் சொல்லிவிட்டு இப்போது உலகம் சுற்றுவது யாராம்? வி

விழித்ததாலோ என்னவோ, என் மூளை சரியான அளவில் வேலை செய்யவில்லை என்று, எனக்குத் தோன்றுகிறது! ஏனெனில் இன்னமும் எனக்கு, என் விஷயமாக என்ன தப்பு நடந்து, எதைச் சீர் செய்வதற்காக இந்தப் பணத்தை நீட்டுகிறீர்கள் என்று தெரியவில்லையே!" என்றவனின் குரல், அவர்களைக் கிண்டல் செய்தது, கிண்டலா, ஏளனமா?

இப்போது இருவரின் முகங்களும் கன்றிச் சிவந்தன.

இப்படிப்பட்ட சிவப்பை நடிப்பில் கொண்டு வருவது கடினம்தான்.

"சா... சரி, சார்." என்றனர் இருவரும்.

பையன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொள்ள, அவள் தொடர்ந்தாள். "கீழே... கீழே உங்கள் கார்..."

"காருக்கு என்ன?"

"அது..." என்று தயங்கியவள், ஒரு பெரிய மூச்சை எடுத்துக் கொண்டு, கடகடவென்று ஒப்பித்தாள் "சார், விஷயம் இவ்வளவுதான். அப்பா வழக்கம் போலத் தூக்க மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு, தூங்கப் போய் விட்டார். நாங்களும், வழக்கம் போலக் காரை எடுத்து ஒட்டிப் பார்த்தோம். திரும்பி வந்து நிறுத்தும்போது, கொ.. கொஞ்சம் 'ரிவர்ஸ்' எடுத்து நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. அப்போது, எப்படியோ, உங்கள் கார்மேல், இடித்து விட்டான், லேசாகத்தான். சார்! பழுது பார்க்க எவ்வளவு ஆகும் என்று தெரியாது, இரண்டு பேரிடமும் சேர்த்து, மொத்தம் தொள்ளாயிரத்து நாற்பது ரூபாய்தான் இருக்கிறது. தொள்ளாயிரத்தைக் கொண்டு வந்தோம்.

இன்னும் எவ்வளவு ஆகும் என்று, கேட்டுச் சொன்னீர்கள் என்றால்..."

"எந்த ப்ளாட்?"

"சா...ர்" என்று இருவரின் கண்களும் பயத்தில் விரிந்தன.

ஒரு பார்வைப் பரிமாற்றத்தின் பின், பெண்ணே பதில் சொன்னாள் "சி ஒன்று. முதல் தளம். உ... உங்களுக்கு நேர் கீழேதான். ஆனால், நாங்கள் ஏமாற்ற மாட்டோம் சார்! எப்படியும் தந்து விடுவோம். தயவு பண்ணி, அப்பா விடம் போட்டுக் கொடுத்து விடாதீர்கள் சார்!"

"ஆமாம், சார், ப்ளீஸ் சார்! அப்பாவுக்குத் தெரியாமலே, நாங்கள்

இன்னமும் எனக்குத் தெரியாது. அது நினைவிருக்கட்டும்!" என்றவாறு, ரூபாய் நோட்டுக்களை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொண்டான் நரேந்திரன்.

சாத்தினாலே உட்புறமாகப் பூட்டிக் கொள்ளும் அமைப்புள்ள கதவு.

கதவைச் சாத்தினானே தவிர, நேறே உள்ளறைக்குச் சென்று விடவில்லை, அவன்.

இத்தனையும் நடிப்பாக இருக்குமோ என்ற ஐயம், இன்னமும் அவனுக்கு அடியோடு அற்றுப் போகவில்லை.

அசையாமல் நின்று, காற்றுக்காகத் திறந்து வைத்திருந்த ஜன்னல் வழியே, வெளியே நின்றிருந்தவர்களின் பேச்சை ஒட்டுக் கேட்டான்.

எரிச்சலோடு, பையனைத் திட்டினாள் பெண். "நிறுத்து, நிறுத்து என்று சொல்லச் சொல்லப் பின்னாலேயே, ஏண்டா வந்தாய்? எல்லாத் தொல்லையும் உன்னால் வந்ததுதான்!" என்றாள் ஆத்திரமாக.

தப்பு, தன் மீது இருந்ததால் பையன் தணிந்து போனான். "ரொம்பக் கரெக்டாகப் பத்தே சென்டிமீட்டர் அளவில் விலக்கி நிறுத்த நினைத்தேனடி. ஆனால்... ச்சு!"

"ஏய், 'டீ'ப் போட்டுப் பேசாதே என்றேனே! அப்படி ஏதும் முயற்சி செய்வதானால், ஏதாவது சுவர்ப்பக்கம் போய்ப் பயிற்சி செய்திருக்கலாம், அல்லவா? இப்போது பார்! கண்ட கண்டவர்களிடம், காலில், விழாத குறை

யாகப் பணிந்து, கெஞ்ச வேண்டியதாகி விட்டது. அதிலும் பெரிய மகாராஜா மாதிரி அந்த ஆள் பேசியதும், நாக போல நம்மைப் பார்த்ததும்... போடா என்று கிளம்பி விடலாம் என்று இருந்தது! ஆனால் தப்பு நம் பக்கம் என்பதால், பொறுத்து..."

தேய்ந்துகொண்டே போன குரல், அதற்கு மேல் கேட்கவில்லை. அடடா என்றிருந்தது நரேந்திரனுக்கு.

ஜன்னல் பக்கம் போய் எட்டி

வழியில் இருந்த கண்ணாடியில் தென்பட்ட முகத்தைப் பார்க்கையில், நரேனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது!

அவனது முகமா கண்ணாடியில் சிரிப்பது?

ரொம்ப நாளாக, இந்த முகத்தை அவன் பார்த்ததே இல்லையே!

வசுமதிக்குக் குடும்பத்தின் ஆரோக்கியம் ரொம்ப முக்கியம்!

ஆரோக்கியத்தின் அடிப்படை, உடல் பயிற்சிதான் என்பாள். அவளது நல்ல காலம், வீட்டிலிருந்து ஐந்து நிமிஷம் வேகமாக நடந்தால், கடற்கரை வந்துவிடும்.

கால் புதைய மணலில் நடப்பதோ, கடற்கரைச் சாலையில் 'ஜாக்' பண்ணுவதோ, அவரவர் விருப்பம்! கணவர் ஞானமூர்த்திக்குப் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டதால், உரிய பயிற்சி எடுத்து, வீட்டிலேயே யோகா பண்ணுவார்.

பிள்ளைகள் இருவருக்கும் காலையில் கீழ்வானம் சிவந்து, சூரியன் உதயம் ஆவதைப் பார்ப்பதில் ஆசை உண்டு என்பதால், கடற்கரை ஓட்டம் தொடர்ந்தது.

அன்று 'ஜாகிங்' முடித்து, வீட்டுக்கு வந்தால், இருவருக்கும் பெரிய ஷாக்!

ஏனெனில் அந்த மேல் வீட்டுக்காரன், அவர்கள் இடித்த கார்க்காரன், அவர்களுடைய தந்தையோடு உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான்!

பாவி! பாவி! பணத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு போட்டுக் கொடுக்க வந்து விட்டானே!

இவனையெல்லாம்... என்ன செய்வது? இப்போதைக்கு கண்ணில் படாமல் ஓடி விடக் கூட வழியில்லை. அப்பா கண்ணில் பட்டாயிற்று!

"ஆஹா! நல்ல நேரம் பார்த்து இருவரும் வந்து விட்டார்களே! உள்ளே வாருங்கள். என்ன பார்க்கிறீர்கள்? சார். யார் என்றா? மேலே மூன்றாம் தளத்துக்குப் புதிதாகக் குடி வந்திருக்கிறாராம். பெயர் நர

வீட்டுக்கு பெரம்பூருக்குப் போயிருக்கிறாள். அங்கிருந்து வந்து, போவது கடினம் என்று அங்கேயே ஒரு பத்திருபது நாட்கள் இருந்து வேண்டியது பார்த்துச் செய்து விட்டு வருவாள். பெண்ணும் நன்றாகச் சமைப்பாள். ஆனால், சும்மா இல்லை, சார். ஒரு நாள் சமையலுக்கு அவளுக்கு ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்துவிட வேண்டும். எல்லாம், அவள் அம்மா ஏற்பாடு. பணம் வருகிறது என்றால், சமைக்கும் ஆர்வம் வந்து, மகள் சமையலை நன்றாகக் கற்றுக் கொள்வாளாம். அதே சமயம், உழைத்து வருகிற காசு என்பதால், வீண் செலவு செய்ய மனம் வராது. சேமிக்கிற பழக்கமும் வரும் என்று ஐடியா..."

காபிக்கு டிகாக்ஷனைக் கப்பில் ஊற்றியவாறே, நளினி அடிக் குரலில் சீறினாள். "இந்த அப்பாவுக்கு சும்மா இருக்க முடியாதா? நம் வீட்டுச் சரித்திரம் முழுவதையும் யாரோ ஒரு அன்னியன், அந்த ஆளிடம் ஒப்புவித்து விடுவார் போல இருக்கிறதே!" என்று எரிச்சல் பட்டாள்.

"உன் சரித்திரம் மட்டும்தான், நல்லவேளை! என் பேச்சை எடுக்கவில்லை!" என்று கிருபாகர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, "அது போல நல்ல பழக்கங்கள் வளரட்டும் என்றுதான், கடை கண்ணிக்குப் போய் வருவதற்காகப் பையனுக்கும், இதிதற்கு, இவ்வளவு பணம் கொடுப்பாள். சில சமயம், அது 'சுண்டைக்காய்' கால் பணம், சுமை கூலி முக்கால் பணம்' என்பார்களே, அதுபோலக் கூட ஆகிவிடும்!" என்று ஞானமூர்த்தி

நகைக்க, கூடச் சேர்ந்து நரேந்திரனும் சிரிக்க "ஐய்யோ!" என்று தலையில் கைவைத்துக் குன்றினான் பையன்.

"எவ்வளவு நேரம்டி. ஒரு கப் காபியைப் போடுவாய்? சீக்கிரமாகக் கொடுத்து, அந்த ஆளை விரட்டாமல்... அவர் நம் கதையை அவிழ்த்து விடுமுன், சீக்கிரம்டி."

"ஒரே ஒரு கப் காபி என்றாலும் டிகாக்ஷன் இறங்க வேண்டாமா?" என்றவாறு, சர்க்கரையைக் கலந்தவாறே "ஆனால், இன்னொரு தரம் 'டீ' போட்டாயோ, பேச வேறு விஷயம் இல்லாமல் போய், கார்ப் பேச்சு வரும் வரை காபி தயாரே ஆகாது, ஜாக்கிரதை!

ஒரு வாய் அருந்தியதுமே “காபி பிரமாதம், சார்” என்று உரியவாறு பாராட்டினான் நரேந்திரன்.

வேறு வழியின்றியோ என்று குன்றினாள் பெண்.

ஆனால் அப்படியே ஒதுங்கிக் கொள்ளவும் முடியாமல் “நளினிம்மா, இங்கே வா உன் காபி ரொம்ப நன்றாக இருப்பதாக நம் காலனிக்குப் புதிதாகக் குடி வந்திருப்பவர் கூறுகிறார் பார்!” என்று பெற்றவர் பெருமையோடு அழைத்தார்.

விதியே என்று முன்னறைக்குச் சென்று “தாங்க்ஸ்!” என்றாள் மகள்.

“சும்மா ஒப்புக்காகச் சொல்லவில்லை. பெருமைப் படுவதற்கு, உங்கள் தந்தைக்கு முழு உரிமையும் உண்டு காபி உண்மையிலேயே, மிகப் பிரமாதம்!” என்றான் நரேந்திரன்.

“அப்படியானால், அம்மாவைத்தான் பாராட்ட வேண்டும். நான் ‘காப்பிகேட்’ மாதிரி. அம்மா சொன்னதை அப்படியே செய்தேன், அவ்வளவே” என்று ஒரு மரக்கட்டை முகத்துடன் உரைத்தாள் நளினி.

“சொல்லவில்லை? அவள் அம்மா அருமையாகக் காபி போடுவாள்! நல்லவேளை! செல்லமும், அப்படியே படித்துக் கொண்டாள். இது மட்டுமல்ல. இன்னும்...” என்று தந்தை மறுபடியும், மகளின் புகழ் பாடத் தொடங்கியதையும் தடுத்து “அப்பா, அவருக்கு எத்தனை வேலைகளோ! சும்மா, நிறுத்தி வைத்துப் பேசிக் கொண்டே இருக்கிறீர்களே!” என்று அவர்கள் இருவரின் உரையாடலை, ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

இன்னும் தாமதித்தால்

வந்திருக்கலாம். எல்லாம் பாடம்தானே? இனி எப்போதும் கவனத்தோடு இருங்கள்” என்று இலவசமாக ஆலோசனை வேறு வழங்கவும், அக்கா, தம்பி இருவரும் இரவு நேரத் தாமரையாய், தலை குனிந்து நின்றார்கள்.

உதட்டோரம், நமட்டுச் சிரிப்போடு “கட்டாயம் சார்!” என்று பணிவுபோல, அவன் சொல்ல, அப்போதும் “இதற்குப் பயந்தே நான் பிள்ளைகளிடம் காரைக் கொடுப்பதே இல்லை! உடம்பில் இன்னும் கொஞ்சம் நிதானம் வரவேண்டும். அதற்குப் பிறகு எல்லாம் இவர்களுக்குத்தானே?” என்று ஞானமூர்த்தி மேலும் சொல்லவும், அவருடைய இரு மக்களும் தரைக்குள்ளேயே புதைந்து விடலாம் போல இருந்தது.

இந்த அப்பா, இருந்திருந்து இவனிடம் போய் இதை யெல்லாம் சொல்ல வேண்டுமா?

ஆனால், அவன் அந்த நரேந்திரன் ஏன், அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தான்?

அக்கா, தம்பி இருவருக்கும் யோசித்து, யோசித்து மண்டை குழம்பியதுதான் மிச்சமாயிற்று.

3

அவர்கள் வீட்டுக்கு நரேந்திரன் ஏன் வந்தான் என்பது மட்டும், நளினி, கிருபாகரின் பிரச்சினையாக

இருக்கவில்லை. அவர்கள் கொடுத்த பணத்தோடு, நூறு ரூபாயைச் சேர்த்து, தந்தையிடம் அவன் கொடுத்து விட்டுப் போனது, இன்னும் பெரிய பிரச்சினை ஆகிப் போயிற்று.

இந்த ஆயிரத்தையும் சேர்த்தல்லவா, அவனுக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும்?

பல்லைக் கடித்துப் பொறுத்திருந்தார்கள்.

ஒரு டாக்சி வரவழைத்து, ஞானமூர்த்தி வேலைக்குக் கிளம்பிச் சென்றதும், அவருடைய இரு பிள்ளைகளும், நரேந்திரனின் ப்ளாட்டுக்கு ஓடிச் சென்றார்கள்.

அவர்களை எதிர்பார்த்தவனே போல, ஒரு முறுவலோடு, அவர்க

ஆத்திரத்துடன் அவர்கள் பேச வாய் திறந்தபோது, “படபடவென்று வாய் பேசினால் மட்டும் போதுமா? அதில் பாதி அளவேனும் மூளையையும் பயன்படுத்தலாம் அல்லவா? காரை கொணர்ந்து இடித்தால், இடிபட்டது என் கார் மட்டுமா...” என்று அவன் சொல்லும் போதே “ஐயோ, ஆமாம்!” என்று இருவரும் விழி விரித்துக் கோரஸ் பாடினர்.

“அதேதான், கதை! இடிபட்ட என் கார் மட்டுமின்றி, இடித்த காரும் சேர்ந்துதான் பழுதாகும். அதனால்தான் காலையிலேயே போய்ப் பார்த்தேன். உங்கள் காரின் பின்புறம் நசுங்கி இருந்தது. ஏதாவது சொல்லி சமாளிக்கலாம் என்று, உங்கள் வீட்டுக்குப் போனேன். சும்மாச் சொல்லக்கூடாது! கூடை நிறையப் புத்திமதி கிடைத்தது!” என்று கீழ்க் கண்ணால் நோக்க, நரேந்திரன் எதிர்பார்த்தது போலவே, உடன் பிறந்தோர் இருவரும் அசடு வழிந்தனர்.

புன்னகையை அடக்கிக் கொண்டு “ஆமாம், தினமும் காரை எடுப்பதாகச் சொன்னீர்களே, பெட்ரோல் காலியாவதை, அப்பா கவனிக்க மாட்டாரா?” என்று பேச்சுக் கொடுத்தான்.

நளினி யோசனையிலேயே இருக்க, கிருபா பதில் சொன்னாள். “ரொம்ப ஓட்ட மாட்டோம், சார்! தூரம் போக எங்களுக்கே பயம். அப்போதுமே கணக்குப் போட்டு, ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல் போட்டு வைத்து விடுவோம்” என்றான் விளக்கமாக.

“அதிருக்கட்டும். நீங்கள் ஏன் சார், அந்தப் பணத்தை அப்பாவிடம் கொடுத்தீர்கள்? அதுவும், நூறு ரூபாய்

அதிகம் போட்டு! அதுவும் அப்பா கேட்கவே இல்லாத போது, “ஏன் சார், இந்த வேண்டாத வேலை?” என்று நளினி எரிச்சல் பட்டாள்! அதையும் சேர்த்தல்லவா, இப்போது நாங்கள் திருப்பித்தர வேண்டும்!”

“ஐயோ, ஆமாயில்லை? ரொம்பக் கஷ்டம்!” என்றான் பெயன்!

“பரவாயில்லை. தரவேண்டாம்” என்றான் நரேந்திரன், சர்வ சாதாரணமாக.

அதையே உறுதிப்படுத்தும் விதமாக “தொழிலில் எத்தனையோ வகைகளில் பணம் வீணாவதுண்டு. அதை, யோசித்துப் பார்த்தேன்! அவைகளில் திரும்பக் கிடைத்தது, ரொம்பவே குறைவுதான். அதுபோல, இதையும் விட்டுவிடலாம்” என்றான் தொடர்ந்து.

“அதற்கெல்லாம் தேவையே இல்லை!” என்றான் நளினி, பழைய அழுத்தக் குரலிலேயே, “எப்படியாவது சீக்கிரமாகச் சேமித்து, முழுத் தொகையையும் திருப்பித் தந்து விடுவோம். அம்மா வேறு, வீட்டில் இல்லாததால், விரைவாகவே பணத்தைச் சேர்த்து விடலாம்” என்று அவள் முடித்தபோது, மோசமாக ஓர் அபசரம் தட்டியது போல உணர்ந்தான் நரேந்திரன்.

அம்மா வீட்டில் இல்லாததால் பணம் சீக்கிரமாகச் சேரும் என்றால், பொய்க் கணக்கா? ஒன்றைப் பத்தாக்கிக் கணக்கைக் காட்டுவார்களா? என்னவோ நினைத்தானே!

குரலில் எதையும் காட்டாமல் “எப்படி சேமிப்பீர்கள்?” என்று விசாரித்தான் அவன்.

“அதுதான் அப்பா சொன்னாரே, சார்!” என்றான் கிருபாகர். “சமையல் செய்வதற்கு, நளினிக்கு ஐம்பது ரூபாய். கேக் செய்ய இருபது. கடைக்குப் போக, எனக்குப் பத்து! கேக் செய்ய உதவினால், அதற்குத் தனி. அப்புறம்... அயர்ன் பண்ணினால், ஒரு துணிக்கு மூன்று ரூபாய். சேமிக்கிற பழக்கம் வரட்டும் என்று அம்மா போட்ட திட்டம். மாசக் கடைசியில் பார்த்தால், அப்பா வின் கைக்குட்டை கூட, பெட்டி போட்டதாக இருக்கும்! இதற்கு புதிதே வாங்கி விடலாம் என்று, அப்பா

சொல்லுவார்!” என்று அவன் சிரிக்க, மற்றவனும் இணைந்து கொண்டான்.

“ஆமாம், எல்லாவற்றையும் அப்பாவுக்கு மேல் ஒப்பித்துவிடு. எப்படியும் மிஸ்டர் நரேந்திரன். மிஞ்சினால் மூன்று மாதங்களில், உங்கள் பணம் திரும்பி வந்து விடும். அதனால், நிம்மதியாக இருங்கள்” என்று நிமிர்வோடு கூறித் திரும்பி, அங்கிருந்து வெளியேறத் தொடங்கினாள் நளினி.

சின்னவனைப் போல சகஜமாகப் பேசாமல்,

என்று அவளிடம் நேரடியாக விடை கேட்டான் நரேந்திரன்.

அவன் தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறான் என்பது நன்றாகப் பார்த்துவிட, நளினி தலை சரித்து அவனைப் பார்த்தாள். இவனுக்கு மட்டும்தான், இப்படி மடக்கத் தெரியுமா?

"நானெல்லாம், இப்போதுதான் படிப்பை முடித்தவன், நரேந்திரன் சார். அதை, அனுபவத்தில் செயல்படுத்திப் பழக்கம் இல்லாத வெறும், ஏட்டுச் சுரைக்காய்! ஆனால் உங்களுக்குப் படிப்போடு, அனுபவமும் இருக்கும் போலத் தெரிகிறதே! விடையை நீங்களேதான் சொல்லுங்களேன்!" என்று முடித்தான்.

ஆனால் அவனும் அசரவில்லை "தாராளமாக! நீ சொன்னது போல, நாலு ஆண்டுகளாகத் தொழில் நடத்திய அனுபவத்தை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். கொடுக்கல் வாங்கலைப் பணமாக மட்டுமின்றி பொருளாகவும் பெறலாம். அந்த வகையில், இந்த தெரியாத தொகைக்குச் சரியான வட்டி என்னவென்றால்... நான் எப்போதேனும், உங்கள் வீட்டுக்கு வர நேர்ந்தால், காலையில் தந்தது போல, அருமையான காபி ஒரு கப் தர வேண்டும்! வட்டித் தொகை சரியாகிப் போகும்! அவ்வளவுதான்!" என்று இலகுவாக முடித்தான் நரேந்திரன்.

பார்த்துக் கொண்டே இருந்த கிருபாகர் சிறு வியப்புடன் "ஹையோ, இதற்குத்தான் இவ்வளவுமா? இப்படி, இல்லாத கணக்கெல்லாம் போடத் தேவையே கிடையாது, சார். எங்கள் வீட்டில் உங்களுக்குச் சும்மாவே, காபி கிடைக்கும்!" என்றான்.

"ஆனால் இப்போதுதானே, யாரோ இனாமெல்லாம் வாங்கக் கூடாது... அதுவும் கடன்தான், அப்படி, இப்படி என்றெல்லாம் அளந்தார்கள்

கணக்காக அவர் குடிக்கட்டும்! ஒன்றில் இரண்டு!" என்று கிண்டல் போல முடித்தாள் அவள்.

கிண்டலாகவே எடுத்து, மற்ற இருவரும் சிரிக்க, மெல்ல அவளும் அதில் கலந்து கொண்டாள்.

எப்படியும், அறுவைக் கேஸ் என்று, அவனுக்குப் பட்டம் சூட்டி விட்டாள்தானே? புரிந்து கொள்கிறானா, பார்ப்போம்!

ஆனால், என்னதான் அவனோடு சேர்ந்து சிரித்தாலும், ஞானமூர்த்தியுடைய மக்கள், கடனைத் திருப்புவதிலேயே மட்டும், தீவிரமாகவே இருந்தார்கள்.

இரண்டு நாட்களிலேயே, கிருபாகர் ஒரு நாறு ரூபாயைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க, நரேந்திரனுக்கு அதை வாங்கக் கை கூசியது. ஆனால் ஒரு கொள்கைப் பிடிப்போடு செய்கிறவர்களைத் தடுக்கவும், அவனுக்குப் பிடிக்காததால், மறுக்காமல் வாங்கிக் கொண்டான்.

ஞானமூர்த்தியின் கார் ரிப்பேருக்கு, இன்ஷ்யூரன்ஸ் மூலம் வரக்கூடிய தொகையை விட, சற்று அதிகமாகவே ஆனதால், அந்த ஆயிரம் ரூபாய் அவரிடமே நின்று விட்டது.

ஆனால், நரேந்திரனின் சொந்தக் காருக்குக் கிட்டத் தட்ட இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவாயிற்று. அதை மறைத்து, தொள்ளாயிரமே என்றான், சின்னவர்களிடம்.

ஒன்றுமே இல்லை என்றால், நம்ப மாட்டார்களே என்ற காரணத்தினால்தான், அவன் இந்த அளவு சொன்னதே! அவர்களுடைய தந்தையிடமே கொடுத்திருந்தாலும், நளினி, கிருபாகருக்கு அவர்கள் முதலில்

கொடுத்த அந்தப் பணம் நஷ்டம்தானே? எனவே, செலவைக் குறைத்துச் சொன்னதன் மூலம், தங்களுக்கு இடையேயான கணக்கு சரியாகி விட்டது என்பது, அவனுக்கு.

அத்தோடு, அவனது ஆழ் மனக் காயங்கள் ஆறிய வேகத்துக்கு கோடி கொடுத்தாலும், போதாதே! பிடிவாதமாக நினைத்துப் பார்த்தால் ஒழிய, அந்த ரூபகமே வருவதில்லை!

மறுநாள் முன் ம

படுக்கப் போகிறேன். நீயும், நன்றாகத் தூங்கி ஓய் வெடுத்துக் கொண்டு வா ரூபாம்மா... ஆனால், இரண்டு காய்ந்த ரொட்டித் துண்டுகளோடு, ஒரு வேளை உணவை முடிக்கிறவர்களுக்கு அசதியாகத்தான் இருக்கும்.

தலையை உலுக்கி விட்டுக் கொண்டு பார்த்தால், அக்காவும் தம்பியுமாக கீழே இருந்து அவனைத்தான் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களது சைகையைச் சரியாக புரிந்து, வருவதாகப் பதில் தெரிவித்துவிட்டு, அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இடம் நோக்கிச் சென்றான், அவன்.

இன்னும் பலருக்கு, அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து, இரண்டு செட் போட்டு விளையாடினார்கள்.

இப்படிப் பெர்முடாவில் விளையாடிப் பழக்கமில்லை என்றாலும், இதற்கான உடை, இதுதான் என்ற கட்டுத்திட்டம் இல்லாமல், இயல்பாகப் பேசி சிரித்து, எல்லோருமாக விளையாடியது, நரேந்திரனுக்கு மிகவும் பிடித்தது.

வெளிச்சம் மங்கத் தொடங்குகையில் "மணி ஆறரை! அம்மா போன் பண்ணுவார்கள். நாங்கள் போகிறோம்!" என்று அக்காவும் தம்பியும் கிளம்பினார்கள்.

"நேற்று டி.வி. பார்த்துக் கொண்டே இருந்து, நீ நுழைவுத் தேர்வுப் பாடம் எதையும் படிக்கவே இல்லை! அம்மாவிடம் சொல்லப் போகிறேன், பார்!"

"ஏய், ஏய் இல்லைடி. இன்று சேர்த்துப் படித்து விடுகிறேன் ப்ளீஸ், அம்மாவிடம் போட்டுக் கொடுத்து

காலையில், உடம்புக்குப் பயிற்சி வேண்டும் என்று, அவர்களோடு கடற்கரையில் ஓடினான். மாலையில் சீக்கிரமாக வந்தால் ஷட்டில்.

அந்தக் குடியிருப்பின் விதிமுறைகளைக் கேட்பதற்காக, பால், பத்திரிகை, வேலையாள் ஏற்பாடு செய்யும் விதம் பற்றி அறிய, அவர்கள் வீட்டுக்கே சென்றான்.

ஞானமூர்த்தியும் அவனைக் கூட்டிப் போய் குடியிருப்பின் செகரட்டரிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

'லிஃப்ட்' நேரே கீழே தரைத் தளத்துக்குப் போய் விடுகிறது என்று, சுற்றிச் சுற்றிச் செல்லும் படிகளிலேயே, முடிந்தவரை இறங்குவான்.

முதல் தளத்தில் கேட்கும் ஏதாவது பேச்சுக் குரலுக்காகக் காதைத் தீட்டி, வைத்துக் கொண்டு கேட்பான்.

அன்றும், அப்படி இறங்கி வந்தால், முதல் தளத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும்போதே, கும்மென்று கேக் மணம்! உயர் ரக 'பேக்கரி'களில் இதே வாசனையை நுகர்ந்திருக்கிறான்.

ஞானமூர்த்தியின் ப்ளாட்டிலிருந்துதான் வந்தது.

தாண்டிச் சென்று அடுத்த வரிசைப் படிகளில் இறங்காமல், ப்ளாட் வாசலிலேயே நின்று, சற்று நேரம் வாசம் பிடித்தான்.

எதிர்பாராத விதமாகக் கதவு திறந்து கிருபாகர் எதிரே நின்றான்.

நரேந்திரனைக் கண்டதும் "சார் நீங்களா?" என்று வியப்புடன் வினவினான். "ஏதேனும் வேண்டுமா, சார்?" என்று கேட்டான்.

ஒட்டி விடுவாள்..." என்று அவனது படிக்கும் மேஜை மேல் இருந்த பெரிய கப்பைக் கிருபாகர், நரேந்திரனுக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தபோதே, வெளி கிரில் கதவைத் திறக்கும் ஒலி கேட்டது.

"அக்காதான்...!" என்று கிருபாகர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, "ஏய் கிருபா!" என்று நளினியின் அதட்டலும் கேட்டது.

என்ன கோபமாக இருக்கும் என்று எட்டிப் பார்க்கு முன், படபடவென்று பொரிந்து விட்டாள் அவள்.

"அதற்குள் நாக்கை அடக்க முடியவில்லையா? 'ஐசிங்' வாங்கப் போனவள் வருமுன், இப்படிப் பண்ணி விட்டாயே, இப்போது இந்த 'ஐசிங்'கை உன் தலையிலா..." என்று கத்திக் கொண்டே வந்தவள், நரேந்திரனைக் கண்டதும், சுப்பென்று அடங்கினாள்.

அடுத்து, அவன் கையில் கேக்கைக் காணவும், கன்றிச் சிவந்து போனாள்.

"வாசமாக இருக்கிறது என்று சார் சொன்னதால், இந்தக் கேக் குடாகச் சாப்பிட்டால் நன்றாக இருக்குமே என்று த

“பெரிய பரிசு! என்னமோ உலக சாதனை மாதிரி...” என்று விடாமல் சினந்தவளுக்கு, அவனது முகம் வாடவும், அதுவும் கஷ்டமாகிப் போயிற்று. “அதில்லை கிருபா, இதை அம்மா என்ன சொல்வார்கள் என்று, நினைத்துப் பார்! அதனால்தான் சொன்னேன்” என்றாள் சமாதானமாக.

“நீ போய் மூட்டிக் கொடுத்தால் தவிர, அம்மா ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள்...”

எதிர்பாராத விதமாக, “உங்கள் அம்மா உங்கள் யாரையும் எதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள்!” என்று நரேந்திரன் குறுக்கிட்டான். “ஏனென்றால் மிக ருசியாக இருந்ததைக் கீழே வைத்து விட்டுப் போக மனமில்லாமல், கையில் கேக் தட்டோடு, பரிசுக் கப்பைப் பார்க்கப் போனவன், நான்தான். அதனால் திட்டுவதானால், என்னைத்தான் திட்ட வேண்டும். அத்தோடு, பேசுவதற்குக் கிடைத்த வாய்ப்பில், அடுத்ததையும் சொல்லி விடுகிறேன். இந்த ‘ஐசிங்’ போட்டு, இந்த மாதிரி சுவையான கேக் நான் சாப்பிட்டதே இல்லை. அதனால், இனி இந்தக் கேக் செய்யும் போதெல்லாம் எனக்கும் கொஞ்சம் தர முடியுமா? சும்மா வேண்டாம். பணம் தந்து விடுகிறேன். உங்கள் சேமிப்பும் கூடுமே!” என்றான்.

பயங்கரமான இந்த ஐஸ் வைப்பில், அவன் விரும்பிய பலன் விளைந்து, அக்கா தம்பி வாக்குவாதம் நின்றது. “உங்கள் பணத்தைத் திருப்புவதற்காகத்தான், இப்படி வேக வேகமாகச் சேர்ப்பதே. அதெப்படி, உங்களிடமே பணம் வாங்கி, உங்களுக்கே தருவது? இந்த கேக் சும்மாவே தருகிறோம்” என்றாள் நளினி.

“ஆமாம் சார். காபி மாதிரி, இதையும் வட்டியாக நினைத்துக் கொள்ளலாம். செய்யும் போது எல்ல

அவர்கள் விருப்பம் போல ஆட்டி வைக்க, அவன் ஒன்றும், அவர்கள் கயிற்றில் கட்டி வைத்திருக்கும் குரங்கு அல்ல என்று எல்லோருமே தெரிந்து கொள்ளட்டும்!

ஏதாவது தொல்லை செய்தால், அதற்கும் அவன் மருந்து தயாராகத்தான் வைத்திருந்தான்!

இரண்டு தெரு தள்ளி இருந்த குப்பர் மார்க்கெட்டில் இரவு, காலை உணவுக்காக, ரொட்டி, சீஸ், பழங்கள் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு, நேரந்திரன் வெளியே வந்தான்.

அங்காடி வாயிலில் நடந்த சிறு தகராறு, அவனது கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

“இதோ, இரண்டு தெரு தள்ளி இருக்கிற துவாரகா காலனிக்குப் போவதற்கு, நூறு ரூபாயா? ஆனாலும், இந்த அநியாயம் பண்ணக் கூடாதுப்பா! விலைவாசி ஏற்றம் யாருக்குத்தான் பிரச்சினையாக இல்லை? எதிலும் ஒரு நியாயம் வேண்டும்ப்பா...”

ஆட்டோ ரிக்ஷாக்காரனோடு வாதாடிக் கொண்டிருந்த பெண்மணியின் முகம் எதையோ நினைவூட்ட, அவர்கள் அருகில் சென்றான் நேரந்திரன்.

“மேடம், நானும் துவாரகா காலனிக்குத்தான் போகிறேன். அங்கேதான் வீடு. வருகிறீர்களா? கூட்டிப் போய் விட்டு விடுகிறேன்” என்று அழைத்தான்.

அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, “அங்கே, நான் உங்களைப் பார்த்தது இல்லையே!” என்றாள் பெண்மணி.

“புதிதாகக் குடி வந்து, பத்து நாட்கள்தான்

உள்ளே வாருங்கள். ஒரு காபி குடித்துவிட்டுப் போகலாம்” என்று சாவி கொண்டு கதவைத் திறந்து, அவனை உள்ளே அழைத்தாள் வசுமதி. திருமதி ஞானமூர்த்தி, நளினி, கிருபாகருடைய அன்னை.

அவன் பைகளை உள்ளே கொண்டு வைக்கையில், சமையல் அறையில் காஸ் அடுப்பு பற்ற வைக்கும் ஒலிகேட்டது. கூடவே “உட்காருங்கள்” என்ற அசரீரியும்.

விரைவிலேயே, அவனுக்கும் தனக்குமாகக் காபியோடு வந்து அமர்ந்து, “அப்புறம்? காரை இடித்த பிள்ளைகள்தானா? இரண்டில் எது? கிருபாவா?” என்ற வசுமதி கேட்கவும், காபியை அருந்தப் போனவன், அவசரமாக அதைக் கீழே வைத்துவிட்டு, அவளைப் பிரமிப்புடன் பார்த்தான்.

“மே... மேடம்? உ... உங்களுக்கு... தெரியுமா?” என்று தடுமாறினான்.

“எல்லாம் ஒரு சின்ன ஊகம்தான்!” என்றவளின் சிரிப்பில் அவனால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

4

கார் இடித்த விவகாரம் பற்றி, வீட்டில் யாரிடமும் எதுவும் சொல்லக் கூடாது என்று, அக்காவும், தம்பியும் நேரந்திரனிடம் பலமுறை வற்புறுத்திக் கூறியிருந்தனர்.

அதிலும், தாயார் முன்னிலையில், வாயே திறக்கக் கூ

விளைவு யோசித்துச் செய்கிற பழக்கம் வரும்” என்றான் அன்னை.

“நீங்களும் யோசித்துதான் வளர்க்கிறீர்கள்!” என்றான் அவன்.

மேலுக்குக் கூட மறுக்காமல் முறுவலித்தாள் அந்த அன்னை “உண்மை தம்பி, பிள்ளை வளர்ப்பது, இருபத்து நாலு இன்டு ஏழு என்பார்களே! அது போல, வாரத்தில் ஏழு நாட்களும், அந்த ஏழு நாட்களின் இருபத்து நாலு மணி நேரமும் யோசித்துச் செய்ய வேண்டிய ஒன்று. கெட்ட தன்மைக்கும், ஆர்வக் கோளாறுக்கும் வேறுபாடு கண்டு பிடித்து, அதற்கேற்ப நடத்த வேண்டும். கண்டிப்பும் வேண்டும். விட்டுக் கொடுக்கவும் வேண்டும். நியாயமான விருப்பங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து...” என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவள். அவனது சற்று திகைத்த முகத்தைக் காணவும், சட்டெனப் பேச்சை நிறுத்தித் தலையசைத்தாள். “சாரி தம்பி, உங்களைப் போரடித்து விட்டேன்” என்று வருத்தமும் தெரிவித்தாள்.

“ஐயோ, போர் எல்லாம் ஒன்றுமில்லை. உங்கள் இரண்டு பிள்ளைகளும், இவ்வளவு கெட்டிக்காரர்களாக, அதே சமயம் நல்லவர்களாகவும் இருக்கிறார்களே, எப்படி என்று அவ்வப்போது யோசிப்பேன். இப்போது காரணம் தெரிகிறது. ஆனால்... இரண்டு பேரையும் காணாமே?” என்று வினவினான் நேரந்திரன்.

“அவரவர் தையல்காரரிடம் துணி வாங்கப் போயிருப்பார்கள். என் அக்கா மகள் திருமணத்துக்கு அணிய வேண்டியவை. அணிந்து பார்த்து, தப்பாக இருந்தால் சரி

செய்து வாங்கி வர நேரமாகிறது என்று நினைக்கிறேன்” என்று வாயிலைப் பார்த்தாள் வசுமதி.

மறுநாள் மாலையில் ஷட்டில் விளையாடப் போனால், அங்கே நளினி, கிருபாகர் இருவருமே வரவில்லை.

இதற்குள் நரேந்திரனுக்குப் பலரும் பழக்கமாகிவிட்ட போதும், விளையாட்டு போடித்தது போல, அவனுக்குத் தோன்றியது.

வழக்கம் போல, இரண்டு 'செட்' போட ஆட்களும் குறையவே "நாளை பார்ப்போம்" என்று கிளம்பி விட்டான்.

அக்கா, தம்பி இருவருமே ஏன் வரவில்லை என்று, அவன் மனம் குழம்பியது. யாருக்கும் உடம்பு சரியில்லை என்றால்...

போய்க் கேட்டுவிட்டுப் போகலாம் என்று வழக்கம் போலப் படிகளில் ஏறலானான்.

பாதிப்படி ஏறும்போதே, முதல் தளத்தில் கதவு திறந்து "நான் போய்க் காரை திறக்கிறேன் அப்பா!" என்று நளினியின் குரலும் கேட்டது.

எங்கேயோ வெளியே போகிறார்கள் போலும். அதனால்தான்... என்பது வரைதான், நரேந்திரன் எண்ணம் ஓடியது.

அப்புறம், கண் முன்னே தெரிந்த தோற்றத்தில் அவன் கற்சிலையாகிப் போனான்.

வீட்டுக் காரைத் திறந்து வைப்பதற்காக, அந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளுள் எப்போதுமே ஒரு போட்டி நடக்கும். ஞானமூர்த்தி வேலைக்குக் கிளம்புகையில், ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் காரைத் திறந்து வைப்பார்கள். இப்படிச் சேர்ந்து வெளியே செல்லும்போது, யார் முதலில்

ஒதுங்கி நின்று, நளினிக்கு வழி விட்டபடி, மேலே கதவைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த ஞானமூர்த்தியைப் பார்த்துப் பேசினான். "சார், இந்தக் குடியிருப்பு அசோரியேஷன் செயலாளரிடம் இருந்து ஒரு கடிதம்... அதைத்தான் நளினியை நிறுத்திக் கேட்கத் தொடங்கினேன். ஆனால் நீங்கள் வெளியே போகிறீர்கள் போல இருக்கிறது. பரவாயில்லை. நாளைக்கு வீட்டுக்கே வந்து கேட்டுக் கொள்கிறேன்!" என்று மேலே படியேறிச் சென்றான்.

பார்வை வட்டத்துள் தெரிந்த அளவில், நளினியின் அகன்ற கண்களில் நன்றி மலர்ந்தது, தெரிந்தது.

நின்று, திரும்பி பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வது சரியல்ல என்று உணர்ந்து, மேலே நடந்தவன், கிருபாவிடம் நின்று, அவனது டையை இறுகக் கட்டி கோட்டுக்குள் சரியாக இழுத்து விட்டான்.

"எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வெளியே போகிறீர்கள் போல!" என்றான் பொதுவாக.

கிரில் கதவின் பூட்டை இழுத்துப் பார்த்துவிட்டு, "ஆ...மாம், நரேந்திரன். மைத்துனி மகளுக்குத் திருமணம் என்றேனில்லையா? இன்று

விரும்பிய விதமாகப் பார்ப்பது, அப்படி ஒன்றும் கடினமான பெரிய விஷயம் இல்லை!

மறுநாள்தான் அந்தத் திருமணம், அதற்கும், இப்படி அலங்கரித்துக் கொண்டுதானே, கிளம்புவாள்?

எப்போது திருமணம்?

அவசரமாகச் சென்று, தினசரி காலண்டரை எடுத்து மறுநாளைய விவரம் பார்த்தான்.

நல்ல நேரம், முகூர்த்த நேரம் எல்லாம் எப்போது என்று ஓர் ஓரமாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

காலை ஒன்பதிலிருந்து, பத்தரை வரை முகூர்த்த நேரம்!

இவர்கள்கூடவே இருக்க வேண்டியவர்கள்! அதனால் சீக்கிரமே கிளம்பிவிடக் கூடும்.

காலையில் கடற்கரைப் பக்கம், இருவரையும் காணாதது. நரேந்திரன் எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால், காலை உணவுக்கே ஞானமூர்த்தி குடும்பம் திருமண மண்டபத்துக்குச் செல்லக்கூடும் என்று தோன்றியதும், அதற்கு மேல், அவ

“அப்படிப் பார்த்தால், ஐந்து ஒன்றுவிட்ட சகோதரி உறவுப் பெண்கள், எல்லோரும் மணமகனுக்கு ஆலம் சுற்ற வேண்டியவர்கள். இன்று, இதே அலங்காரத்தில்தான் இருப்பார்கள்! ஆனால், நீங்கள் சொன்ன குழப்பம் மட்டும், வரவே வராது. ஏனென்றால், மணப் பெண்ணின் சேலை மட்டுமே கொடிப்பட்டு!” என்று விளக்கினாள்.

ஆனால், விளக்கத்தில் அவன் இன்னமும் அதிகமாகக் குழம்புவதைக் கண்டு, “கொடிப்பட்டு என்றால், மணப் பெண்ணின் சேலையில் கொடிகளும், அந்தக் கொடிகளில் இலைகள், பூக்கள், காய் கனிகள் என்றும் ஜரிகையால் வேய்ந்திருக்கும். அதைப்போல, மணமகள் தழைத்து வாழ வேண்டும் என்பது ஆசை!” என்று தெளிவுபடுத்தினாள் தாய்.

நளினியின் அருகாமையை விட்டு நகர மனமற்று, நரேந்திரன் பேச்சுக் கொடுத்தான். “நேற்று ஃபுல்குட்! இன்று கிருபாவுக்கு பட்டு வேஷடியா...” என்று அவன் கேட்டு முடிக்குமுன், நளினி கலகலவென்று சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அப்புறம், நீங்கள் சொன்ன மாதிரி, யார் மாப்பிள்ளை என்று குழப்பம் வருவதற்கா? அதெல்லாமில்லை. அவன் என் சுரிதாரை எ

சிரிப்பினுடே “சார் எங்கே ஆன்ட்டி? எப்போதும் முதல் ஆளாகத் தயாராகி உங்களை விரட்டிக் கிளப்பிய தாகக் கூறுவாரே!” என்று நரேந்திரன் கேட்க, அங்கே இன்னொரு சிரிப்பு வெடித்தது.

“எப்போதும் அப்படித்தான். இன்றும் காலையிலேயே எங்களை எழுப்பி விட்டது ஞானாதான். ‘நீங்கள் எல்லோரும் கிளம்புங்கள். எனக்கு இரண்டே நிமிஷம் போதும்’ என்று எங்களை விரட்டிக் கிளம்பியதும், அவரே தான். ஆனால்...” என்று வசுமதி இழுக்க ‘டொட்ட டாய்ங்!’ போட்டார்கள் மக்கள்.

“ஐயோ, விஷயத்தைச் சொல்லுங்களேன்பா! எனக்கு ஆவல் தாங்க முடியவில்லையே!” என்று அவசரப்பட்டான் நரேந்திரன்.

“பெரிதாக ஒன்றுமில்லை! குடும்பத் தலைவர்கள் எல்லோருக்கும், பட்டு வேஷ்டி ஷர்ட்! வேஷ்டியோடு அய்யா இப்போது மல்லாடிக் கொண்டு இருக்கிறார். எங்கள் திருமணத்துக்குப் பிறகு, இப்போதுதான் கட்டு கிறாரா, அங்கும் இங்கும் இழுத்துக் கொண்டு போகிற தாம். இந்த வால்களுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது...”

மற்ற மூவருமே அவனைப் பார்த்து சிறு நகை செய்தபோதும், நளினியின் பார்வையில் தனியாக என்னவோ இருப்பது போல, நரேந்திரனுக்கு மனம் பரபரத்தது.

என்ன இது, விடலைப் பையனைப் போல என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்ட போதும், விலகிச் செல்லவும், அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

"ஐயையோ, இந்தக் காமீசே உயிரை வாங்குகிறது. இதில் வேஷ்டி வேறேயா? இந்த வேஷ்டி கட்ட வேண்டியிருக்கும் என்பதாலேயே, நான் திருமணமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லை. எல்லோருக்கும் சொல்லி விட்டேன். யாரும், என்னை திருமணம் செய்யச் சொல்லிக் கேட்கவே கூடாது!" என்று கிருபா அறிவிக்க, எல்லோரும் அவனை பார்த்துச் சிரித்தனர்.

"ஆமாமடா, பதினெட்டு வயதில் ரொம்ப அவசரமான அறிவிப்புதான்!" என்று வசுமதி கூற, அவன் அசடு வழிந்தான்.

இந்தக் கலகலப்பில் கலந்து கொண்டு குடும்பத் தோடு கூடவே நடந்து சென்று, அவர்கள் கிளம்புகையில் கையாட்டி விடை கொடுத்தான், நரேந்திரன்!

சும்மா என்றால், விளையாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த வசுமதி, இதைப் பற்றி ஒன்றும் நினைத்திருக்க மாட்டாள்.

இந்தக் காலத்தில், அருகில் அமர்வதையோ, இப்படி இயல்பாகத் தொடுவதையோ, யாரும் பெரிதாகக் கருதுவது இல்லை. பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும்.. ஒரு தோழிக்கும், தோழனுக்கும் இன்றைய இளம் மக்கள் வேறுபாடு காண்பது கிடையாது.

ஆனால், நளினி, அதன்பின் சரியாக விளையாடவே இல்லை! தற்செயலாகவே கூட இருக்கலாம். ஆனால், நரேந்திரன் பற்றிய இடத்தை மறு கையால், மகள் ஒருதரம் தடவியதைப் பார்த்த பிறகு, மகளுக்கு அவன் தொட்டதே நினைவாக இருக்கிறதோ என்று சந்தேகம் வந்தது.

இந்த யோசனையில், வசுமதியின் பெற்ற மனம் அலைபாயத் தொடங்கியது.

நளினியைக் கண்டதும், நரேந்திரன் முகத்தில் தோன்றும் மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் உண்மைதானா? அதேபோல மகள் முகமும் மலருகிறதோ?

அல்லது, இதெல்லாம் அக்கறையுள்ள த

சொல்லிவிடவே, நளினி மட்டும் ஒரு துள்ளலோடு கடற்கரைக்குச் சென்றாள்.

'ஜாக்' பண்ணத்தான் போனாள். ஆனால், எதற்கு இந்த அதிகப்படி துள்ளல்?

நளினி திரும்பி வருவதற்கு, வழக்கத்தை விடவும் கிட்டத்தட்ட அரை மணி நேரம் அதிகம் ஆகிவிடவும், வசுமதிக்கு வீட்டில் இருப்பே கொள்ளவில்லை.

போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருமாறு மகனை அனுப்பலாமா என்று யோசித்தாள்.

ஆனால், "உன் பெண் என்ன குழந்தையா? கடற்கரையில் தொலைந்து போவதற்கு? யாருடனாவது பேசிக் கொண்டிருப்பாள். சீக்கிரம் வருவாள்" என்று தன் யோகாசனத்தை முடித்தார் ஞானமூர்த்தி.

ஆனால் மனைவியின் பரபரப்புத் தாளாமல் எட்டிப் பார்த்தவர், மனைவியைக் கூப்பிட்டுக் காட்டினார்.

ஏதோ பேசியபடி நேரந்திரனும், நளினியும் படியேறி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

இருவர் துணிகளும் முட்டி வரை நனைந்திருந்தன

அதில் பாதிப் பொழுது, நளினி கடற்கரையில் ஓடினாலும் ஓடியிருக்கலாம்.

ஓடி முடிந்தால் நேரே வீட்டிக்கு வராமல், அதென்ன பேசிக் கொண்டு நிற்பது?

பேசியது என்ன என்று ஓரளவேனும் தெரிந்திருந்தால் கூட வசுமதிக்கு இவ்வளவு கவலை ஏற்பட்டிராது! ஒன்றும் நினைவு இல்லை என்றால்?

'ஸ்வீட் நத்திங்க்ஸ்' என்பார்களே, அது போன்ற பேச்சா? அதுதான் இப்படி என்னவென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத, இனிப்புப் பேச்சு! அதுதான் இப்படி மனதில் இனிமையை மட்டும் விட்டுவிட்டு, அடியோடு மறைந்து போவது!

அவளும், அந்த வயதைத் தாண்டி வந்தவள்தான், வண்டின் ரீங்காரம் போலக் கணவனும் மனைவியுமாக பேசியதில், எதுதான் தெளிவாக நினைவில் நிற்பது?

தாயின் மனம் மிகவும் உளைந்தது.

அவளுக்கே தெளிவில்லாத போது, கணவனிடம் எதைச் சொல்லவும், வச

அன்று நளினி 'கல்ச்சரலி'ல் கற்ற ஒரு வகை பிஸ்கட்டைச் செய்வதில், வீடு முழுக்க ஈடுபட்டிருந்தது. மாவுக் கலவையை நளினி தயாரித்து வைக்க, அவளோடு சேர்ந்து மற்றவர்களும், ஆளுக்குக் கொஞ்சம் மாவை எடுத்து, பிஸ்கட்டுக்காக வடிவமைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"இது கையெல்லாம் ஒட்டுகிறதே. எப்படி நட்சத்திரம் போலச் செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டு, என்னென்னமோ விதமான வடிவங்களை, ஞானமூர்த்தியும் தட்டிக் கொட்டிச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

வசுமதியும், நளினியும் சரியான வடிவில் செய்து அடுக்க, கிருபாவின் நட்சத்திரமும் பார்க்கப் பரவாயில்லாமல் வந்தது.

நளினியின் நெற்றியில் விழுந்த ஒரு கற்றை முடி, அவளை ஒழுங்காக வேலை செய்ய முடியாமல் குறுக்கிட்டது.

கையால் அதை ஒதுக்கியபடியே, பிஸ்கட் செய்ய, அவளுக்குச் சற்று சிரமமாக இருந்தது. ஆனால், எழுந்து சென்று கையைக் கழுவிவிட்டு, மயிர்ச் சுருளைச் சரியாக ஒதுக்கிக் கொண்டு வரவும் அவளுக்கு மனமில்லை. முடிந்த அளவு மாவு பட

இது என்ன புது, டெக்னிக்? வாயால் உண்ணாமல், நெற்றி வழியே சாப்பிடுவது?" என்று கேலி பேசினான் நரேந்திரன்.

செல்லச் சிணுங்கல் போலத் தலையசைத்தாள் நளினி.

"ஐயோ, இது புது மாதிரி 'ஃபேஷியல்' நரேன் சார், அக்கா ஆசையாகப் போட்டதை, அநியாயமாகத் துடைத்துவிட்டீர்களே!" என்று கிருபா ஊடுபா ஓட்ட. "அச்சச்சோ, அப்படியா விஷயம்? தெரியாமல் துடைத்து விட்டேனே! சாரிமா! சாரிமா!" என்று நரேந்திரன் மன்னிப்புக் கேட்பது போல நடிக்க, சின்னவர்கள் மூவரும் கலகலவென்று நகைக்கலாயினர்.

திகைப்பும் கோபமுமாக ஏதோ சொல்லத் தொடங்கிய கணவரைப் பார்வையால் தடுத்தபடி, "இது ஊட்டி பூவா, நரேந்திரன்? அங்கேதான், இவ்வளவு பெரிய காலிஃபிளவர் கிடைக்கும் என்பார்கள்?" என்றாள் வசுமதி.

தனிமையில் மனைவியைக் காய்ந்தார் ஞானமூர்த்தி.

"பெற்றவர்கள் அங்கேயே இருக்கிறோம், நம் கண் முன்னாலேயே, மகளை... மகளிடம்... வந்து... நளினியை வளைக்கப் பார்க்கிறான், நீ சும்மா இருக்கச் சொல்கிறாயே!" என்று எரிச்சல்பட்டார்.

"பின்னே, கண் மறைவாகக் கூட்டிப் போய் வளைக்க வேண்டும் என்கிறீர்களா?"

"உதை விழும்!"

"ஒளித்து, மறைத்து, கள்ளத்தனம் செய்யாமல், நம் முன்னிலையிலேயே, இயல்பாகப் பழகிறதால்தான்,

சொல்வது அறியாதது போல, இருவரின் பார்வைப் பரிமாற்றம், மீண்டும் நடந்தது.

இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நரேந்திரன் தொடர்ந்து பேசினான். "இதுபற்றி நானே, உங்களிடம் வந்து பேச நினைத்திருந்தேன். கிருபா, நளினி முன்னிலையில் வெளிப்படையாகப் பேசக் கொஞ்சம் தயக்கமாக இருந்தது..."

ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டு "அதுதான். தனியாக வந்துவிட்டோமே. இப்போது சொல்லலாம் இல்லையா? சொல்லுங்கள், நரேந்திரன். நளினி பற்றி, உங்கள் நோக்கம் என்ன என்று, எங்களுக்கு தெரிந்தாக வேண்டும். அவள் வருத்தப்பட்டால் வருத்தப்பட நேர்ந்தால், என்னால்.... எங்களால், கொஞ்சமும் தாங்க முடியாது!" என்று அழுத்தத்தோடு பேச வந்தவர், குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னார்.

வசுமதி சிறு வியப்புடன் கணவனைப் பார்க்கும் போதே "என்னாலும் தாங்க முடியாது" என்றான் நரேந்திரனும்.

இப்போது, பெரியவர்கள் பார்வையில், திகைப்போடு குழப்பம் இருந்தது.

ஆ

கொள்ளலாம் என்று, நானும் இப்போதைக்கு, பிரச்சனையை ஒத்தி வைத்துவிட்டு போய்விடலாம். ஆனால், அதுவரை நளினி மனது கஷ்டப்படுவாள். அதை, என்னால் சகிக்க முடியாது. எனவே, தானாகப் புரியட்டும் என்று காத்திராமல், உண்மையை விளக்க, நான் வேறு ஒரு முயற்சி செய்யப் போகிறேன்” என்று ஞானமூர்த்தியை நேராகப் பார்த்தான்.

“சுனிலாவோடு திருமணம் பேசப் பட்டதையே, யாரேனும் உங்களிடம் சொல்லக் கூடும் என்றுதான், நீங்கள் என்ன விளக்கம் கேட்டாலும், சொல்லத் தயார் என்று சொல்லியே உங்களை மும்பைக்கு அனுப்பினேன். நீங்கள் எதுவும் கேளாததால், என் மறுப்பை புரிந்து கொண்டு, அந்தப் பேச்சே அடங்கிவிட்டது போல, என்று நினைத்தேன். ஆனால், இப்போது அது வேறு மாதிரிக் கிளம்பி இருக்கிறது. உங்களுக்கு என்ன, அங்கிள்? நளினியை ஏமாற்றிவிட்டு, அந்தப் பெண் சுனிலாவை நான் மணக்கப் போவதாக உங்களுக்கு எண்ணம். அதுதானே? அப்படியில்லை என்று, அவள் வாயாலேயே மறுத்துப் பேச வைத்துவிட்டால்? அப்புறமேனும், என்னை நம்புவீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“எ... என்ன சார், பெரும் பணத்தைக் கொடுத்து, அவளை அப்படிச் சொல்ல வைக்கப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் ஞானமூர்த்தி.</

